

Békehírnök

1999. AUGUSZTUS 1.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

XCH. ÉVF. 31. SZÁM

Nyári gondolatok

Az év eddigi legmelegebb napjai egyikén vetem e sorokat papírra. Egy hete még fázósan mentünk reggel munkába, most pedig szinte szenvedünk a hőségtől egész nap. Július elején tartunk, s ha lehet bízni a meteorológusok előrejelzésében, akkor ennél még sokkal melegebb is lesz.

Sokak emlékezetében még eleve ott él az árvíz és a belvíz pusztítása, nem oly régen pedig a vihar romboló hatását tapasztalhattuk. Egyesek a saját kertjükben, mások a piaci árak emelkedésében. Az év derekán az országot átutazva a saját és mások kertjében, földjén én is tapasztalhattam a zord időjárás maradandó nyomait.

Valljuk meg, hogy a pusztításokat látva a kérdések sora merült fel bennünk: vajon milyen lesz az ideai termés gabonából, kukoricából, zöldségből, gyümölcsből? Lesz-e elegendő élelme az ország lakosságának? Az Úr Jézus jól tudta, hogyan kell bennünket imádkozásra tanítani: „*A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!*” Egyrészt tudta, hogy szükségünk van a kenyérre, mindamellett, hogy „...nemcsak kenyérrel él az ember...” Tisztában volt vele, hogy kenyérrel is. Azt is tudta és tudja, hogy a mindennapira van szükségünk, tehát azt kérjük, ne a távollabbt! Ő pedig idejében kirendeli.

Péter, Pál napján azt mondták a hozzáértők, hogy az ideai aratás most még nem kezdődik el, mert kéthetes késésben van a gabona érése. Július első hétvégéjén – nem hallgatva a szakemberek véleményére – elindultak a kombájnok. Megkezdődött a betakarítás. Hiszen Isten megígérte:

„Amíg csak föld lesz, **nem szűnik meg a vetés és az aratás**, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.” (1Móz 8:22)

Úgy látszik azonban, hogy nemcsak az aratás elmaradásától nem kell félnünk, de a kéthetes késéstől sem. A gazdák sok helyen csak a tavalyi termés felében reménykednek. Ennek ellenére a szakemberek szerint elegendő gabona lesz az ország lakosságának, sőt még eladásra is jut. Ezek ismeretében

megtelik-e a szívünk hálával? Vagy örökké csak kesergünk, hogy lehetett volna jobb is, ha ez vagy az nem történik, ha másképpen történik...?

Vajon hogyan viseltük, viseljük a bennünket ért veszteségeket? Zúgolódással, vagy megnyugvással és hittel? Tudjuk-e Jób lelkiületével azt mondani, hogy „*Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úr neve!*” (Jób 1:21) Jól vizsgáztunk-e ezen a próbán?

Nemrégén fejeződött be az iskolákban a tanítás, a felsőbb iskolákban az oktatás. Még ma is sokszor elhangzanak gyermekeink, fiataljaink felé a kérdések: Hogyan sikerült a vizsga, milyen lett a bizonyítvány? Magunknak sem árt feltenni ezeket a kérdéseket a próbák után. Vajon hogyan vizsgáztunk? Milyen jegyet írta Urunk a bizonyítványunkba? Jelest? Vagy örülünk, ha éppen csak hogy görbül az érdemjegy, és nem elégtelen? Ha közvetlenül értek a vízkárok, a viharok, vagy az „élet viharai” (családi problémák, betegségek, megpróbáltatások), milyen arányban volt bennünk a zúgolódás és az „áldott legyen az Úr neve”? Milyen érzéseket váltott ki belőlünk, ha tudomást szereztünk a testvéreinket, szomszédainkat, barátainkat, ismerőseinket ért csapásról? Megmozdult-e a szívünk?

Sokaknak bizonyára..., hiszen ezt tanúsítják azok az adományok, melyeket szövetségünkhöz is küldtek. Meg vagyok róla győződve, hogy ezenkívül közvetlenül is nagyon sok segítség érkezett a rászorulóknak, az éppen szükségben szenvedők részére. Istenünk tudja, hogy együttérzésből, áldozatvállalásból hogyan vizsgáztunk. Jól sáfárgodtunk-e a ránk bízott talentummal, gyarapítottuk-e vagy elástuk?

A nyár elsősorban a betakarítás ideje, ugyanakkor a pihenés, a felüdülés ideje is. Szüksége van mind testünknek, mind szellemünknek a pihenésre, kikapcsolódásra, a regenerálódásra. Annak, aki egész évben fizikai munkát végez, ilyenkor több ideje van olvasásra, ismereteinek bővítésére. A szellemi munkát végzőknek a több mozgás jelenti a kikapcsolódást, az aktív pihenést. A fizikai és szellemi munkát végzők egyaránt több időt tölthetnek sza-

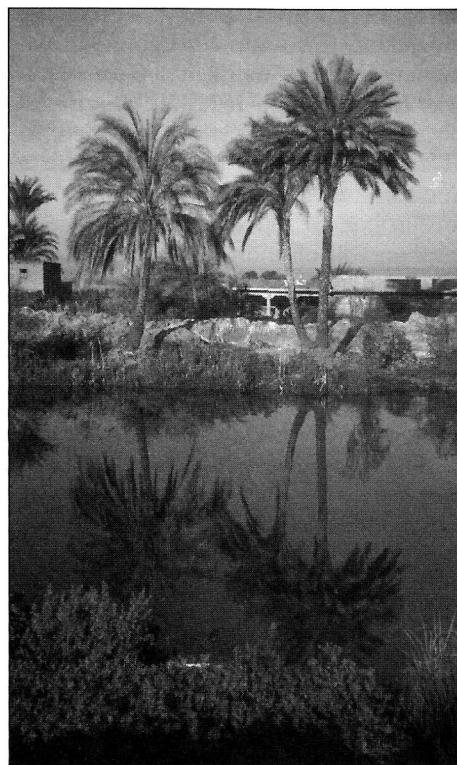
badságuk ideje alatt családjukkal. Ragadjuk meg a lehetőséget a testi-lelki felüdülésre, és közben ne feledjük: „*Aki mást felüdít, maga is felüdül!*” (Péld 11:25)!

Szabadságunk idejére, ha hosszabb útra megyünk, különböző biztosításokat kötünk a járműre, a poggyászra, baleset, betegség esetére. Igyekeztünk csökkenteni a földi élet kockázataiból eredő veszteségeinket. Mindezek mellett tisztában kell lennünk azzal, hogy Isten a mi őrző Pásztorunk, teljes biztonságban csak az Ő oltalma alatt lehet az életünk. Könyörögjünk, hogy a nyár folyamán ránk leselkedő veszélyben is az Úr őrizzen meg bennünket!

Szüntelenül legyünk hálásak, hogy az „*örökélet biztosításunk*” is az Ő kezében van!

Míg szabadságunkat töltjük, arról se feledkezzünk el, hogy a sátán soha nincs „szabadságon”! Kérjük az Úr megőrző kegyelmét, hogy szüntelenül éberek legyünk a sátán támadásaival szemben, még nyáron is, még a szabadság ideje alatt is!

dr. Szabó Zoltán
gazdasági igazgató

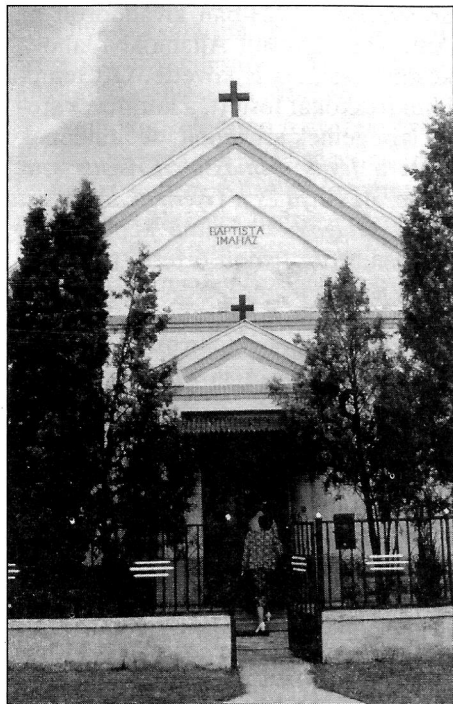

Egy kicsiny nyáj öröme és hálája

– Bemutatjuk a kartali gyülekezetet –

Örülünk az Úrban és hálásak vagyunk, mert kegyelme őriz és áld bennünket már hosszú évtizedek óta.

Kartalon az első magvetés 1901-ben történt, aminek érett kalászeit 1902-ben le is arathatták a vetők. Gyülekezetünk 97 éves történelmi múltra tekint

A művesen megépített kartali imaház homlokzata

vissza. Még nem vagyunk a kerek évfordulónál, de az Úr iránti hála kötelez életjelt adni magunkról. Aki történetesen fényképfelvételről ismer bennünket, az azt mondhatja: bizony a 100. éve felé haladó gyülekezet maga is öregszik. A 42 felnőtt tagból 17-en 60 év alattiak, míg 25-en idősebbek.

A valóságban ennél fiatalosabb gyülekezetünk. Mint lelkipásztor örömmel tehetek bizonyosságot arról, hogy a generációs probléma szinte nem is érzékelhető, mert kölcsönös a tisztelet, és egymás megbecsülésében telnek szolgáló napjaink, éveink. Időseink szívesen hallgatják a fiatalok új énekeit, és fordítva.

Az Úr gondoskodik arról, hogy kisebb gyülekezetek is kapjanak újabb lendületet a Lélek eleven tüzétől. Olykor egyszerűen az általános missziós folyamatban munkálódik valami egészen új és jó. Van, amikor rendkívüli, jeles alkalmak által. Legutóbbi megtapasztalásunk egy kedves testvéri találkozásban tette nyilvánvalóvá az Úr

áldó és hitünkben bennünket erősítő kegyelmét.

1999. június 27-ét történelmi jelentőségű eseményként jegyeztük missziós életünkben. Dr. Almási Mihály, egyházunk elnöke volt nálunk vendég szolgálaton. Azért tekintjük történelminek az eseményt, mert testvérünk ezt megelőzőleg nem szolgált Kartalon, noha Almási testvér több mint három évtizedes szolgálati múlttal rendelkezik. Aztán úgy is történelmi, hogy e sorok írója, aki negyedszázados lelkipásztori múltra tekinthet vissza és harmadik körzetében végzi jelenleg szolgálatát, szintén úgy emlékszik, hogy elnök testvérünkkel először volt egy szószéken és közös szolgálatban.

Már időszerű volt, hogy létrejöhetett ez a találkozó. Elnök testvérünk meghívásunkat komolyan vette. A Lélek szavára hallgatva jött hozzánk. A kisebb gyülekezetek életében egy elnöki látogatás óriási jelentőséggel bír.

Szolgálatainak jó visszhangja van! Gyülekezetünk testvérisége, de még a vendégszámba menő látogatók is szívükbe zárták Almási testvért. Szolgálatára jellemző a közvetlenség és érthetőség. Nem lehet szavait többféleképpen értelmezni. Világos és egyértelmű megfogalmazásban kapja a hallgató az élet igéjét!

Úgy a délelőtti, mint a délutáni szolgálat alkalmasnak bizonyult az egész gyülekezet mozgósítására. Senki nem maradhatott passzív. A szívhez szóló isteni üzenet mindenkit aktivizált.

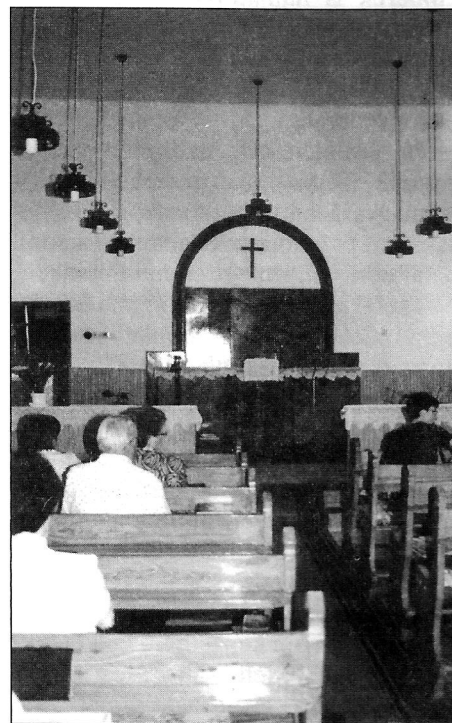
Szerte országunkban vannak különféle testvéri találkozók, jelesebbnél jelesebb ünnepélyek. Többet nem is kívánhatunk egyházunkhoz tartozó gyülekezeteinknek, minthogy olyan jó lelki közérzet és a szolgálatok gyümölcsozása osztályrészeseiként éljék meg a közösségben tapasztalható sok lelki jót, ahogyan mi éltük át 1999. június 27-én elnök testvérünkkel a közös szolgálatban!

Mivel közösségünkben sokan vannak olyanok, akik egyszer sem voltak gyülekezetünkben, hadd adjunk magunkról egy torzítás nélküli missziós képet csupán valós tényekre alapozottan:

Kartal galgamenti nagyközség. 5600 lakosa van. 97%-ban római katolikus vallásúak lakják, 2%-ot tesz ki baptista közösségünk – beleértve a gyermekeket és lelkigondozottakat –, 1%-ban

egyéb vallásúak (református, evangélikus, adventista).

Talán kellőképpen érzékelteti maga a statisztika is missziós helyzetünket. Létszám tekintetében stagnál, de létszerúségben – hála az Úrnak – mégsem egy helyben álló, hanem fejlődő misszió. Jelenleg 42 tagja van gyülekezetünknek. Az idén is volt bemelegítésünk (3 fő). 30 lelkigondozottat tartunk nyilván (létező személyek!), fiataljaink száma 10, vasárnapi iskolások vannak 15-en. Gyülekezetünk a régebbi időkben is kiterjesztette missziós határait a szomszédos falvakat megcélózva. Jelenleg is így van. Bár nem vagyunk hivatalosan a plántálók listáján, azért végezzük ezt a szolgálatot is. Így lett új missziós állomásunk Bag. Két új testvérünk él ebben a községben, akiket itt merítettünk be Kartalon 1997-ben illetve 1999-ben.

Már jóval a kezdés előtt gyülekeznek a testvérek a szépen felújított imaházban

Ők is misszióznak. Látogatókkal együtt már öten vannak. Selyp tartozik még hozzánk mint gyülekezet. Náluk most folyik a jubileumi előkészület. Itt 75 esztendeje annak, hogy fellobbant a missziós láng. Kevesen vannak, de idősen is bizonyágtevő gyermekei az Úrnak. Az elmúlt hónapban temettük azt a testvérnőt, aki az alapító tagok sorában volt, és haláláig szívén viselte a

Almási testvér igét hirdet, mellette Szlepák Lajos helyi lelkipásztor

selypi kis gyülekezet missziós sorsát. Van öt szórvány állomásunk is, ahova rendszeresen járunk, lelkipásztor és több esetben az ifjúság is. Van olyan megszűnt állomásunk, ahol újabb plántálást kezdtünk el. Az a reménységünk, hogy nem hiábavaló törekvések ezek.

Kartali testvéreink a társadalmi létszintéren is jelen vannak. Községünkben köztisztviselőnek örvendhetnek szorgalmas munkás evangéliumi hívő életük miatt. Óvakodnak minden kétes értékű jelenségtől. Azért becsülik őket környezetükben, mert nem látványosságra törekszenek, hanem a hit tisztaságát és annak lényegét Léleknek és erőnek megmutatásával szeretnék nyilvánvalóvá tenni.

Gyülekezetünk fő pozitívuma, amit csak az Úrban dicsekedve és alázattal szabad leírni: békéltenség soha nem jellemezte gyülekezetünket. Természetesen voltak és vannak is problémák, de nem mennek a dolgok a harag szintjére. Mindenki féltve őrzi gyüle-

kezetünk közös kincsét: a békességet.

Lelkipásztor-ellenesség soha nem volt tapasztalható. Szolgatárs elődeim is csak a szeretet hangján beszélnek kartali testvéreinkről. Lelkipásztorkat mindig szerették és becsülve tisztelték. A község előljáróival jó, sőt kapcsolatteremtő misszióknak köszönhetően nagyon jó nexusban vagyunk. Minden támogatást megkapunk, amit az önkormányzattól kérünk. Sőt ha szerénységünket látják, még biztatnak is, hogy bátran tegyük szavát, hogy miben lehetnének segítségünkre. Pedig sohasem folytunk be a politikai élet menetébe.

Jó lelki közérzetben haladunk a 100. év felé. Kérjük mindazokat, akik elolvassák e missziós hírben megfogalmazott bemutatkozásunkat, hogy imádkozzanak értünk! Maradjunk továbbra is Istenünk szeretetében! Legyünk továbbra is társadalmunk és egész közösségünk hasznára!

Szlepák Lajos
lelkipásztor

Az énekkar tisztán és lelkesen énekel Szlepák Emőke vezetésével

Az Ökumenikus Tanács közleménye

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa Elnöksége június 3-i ülésén – az eddigi munkát és körülményeket értékelve – úgy döntött, hogy 1999. június 30-a után nem tudja tovább működtetni az Itt és Most Egyházi Missziói Központot és Könyvesboltot a Pólus Centerben. Az utóbbi négy hónapban végzett sokrétű kiértékelés többek között a következőket állapította meg:

A másfél éves tapasztalatok azt mutatják, hogy a Missziói Központ látogatottsága igen alacsony, és az áhítatokon, rendezvényeken elsősorban olyan gyülekezeti tagok vesznek részt, akiknek egy, a városközpontban lévő egyházi helyiség könnyebben megközelíthető lenne. A használatban lévő helyiség a Pólus Center első emeleti részén helyezkedik el, amely elég nehezen megtalálható. A Missziói Központ megnyitása óta több új bevásárlóközpont létesült, illetve a következő hónapokban nyílik Budapesten, amely óhatatlanul a látogatók számának további csökkenését is maga után vonja. A bevásárlóközpontokban végzett egyházi szolgálat a nyugati országokban sem tudott igazán beindulni, és a másfél éves tapasztalatok azt mutatják, hogy a magyar látogatóktól is idegen a misszió e formája. A fenntartási költségek az elmúlt egy évben csaknem nyolcszorosára emelkedtek, melyhez hozzájárult az is, mint ismeretes, hogy tavaly nyáron tönkrement az Ökumenikus Magánnyugdíjpénztár, mely korábban a költségek jelentős részét fedezte.

Az utóbbi időben az Ökumenikus Tanács tagegyházai számára sok új lehetőség nyílt a missziói és evangélizációs munka végzésére, így a jövőben azok fenntartására és működtetésére szeretnének nagyobb figyelmet szentelni, többek között evangélizációs konferenciák, gyermek- és ifjúsági táborok megrendezésére, az egyetemi hallgatók között végzett szolgálatra, kulturális és zenei rendezvényekkel kapcsolatos evangélizációra, vagy a Férihegyi repülőtéren, a honvédségnél, a börtönökben, illetve a kórházakban végzett lelkigondozásra. Mindezek a szolgálatok természetesen csak kiegészítik az ország szinte minden városában és községében működő gyülekezetek igen sokrétű szolgálatát.

Az Ökumenikus Tanács köszönetet mond a Pólus Center vezetőinek, hogy e sajátos és új egyházi kezdeményezés beindításához és működtetéséhez minden segítséget megadtak. Az Elnökség megköszöni a tagegyházak eddigi támogatását, és a rendhagyó missziói munkában részt vett csoportok és egyének áldozatvállalását, szolgálatait.